

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2329/2015
03.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље К.Р. из К., Улица ..., чији је пуномоћник Л.П., адвокат из К., против туженог Здравственог центра у К., чији је пуномоћник М.Т., адвокат из К., Улица ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3567/14 од 04.11.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3567/14 од 04.11.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3567/14 од 04.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 202/13 од 14.05.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан је тужени да јој на име разлике између припадајуће и исплаћене плате по основу накнаде штете исплати појединачне месечне износе, са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе означено у изреци. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиље надлежном Фонду ПИО, Заводу за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање израчуна и уплати разлику до пуног износа доприноса за период ближе наведен у изреци, а према износима досуђеним у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име парничних трошкова исплати 39.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.05.2014. године па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3567/14 од 04.11.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке у погледу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати 59.136,00 динара, са законском затезном каматом почев од

14.05.2014. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијени су захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, у вези члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, са применом од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају правноснажном пресудом одлучено је о накнади штете због мање исплаћене зараде. Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставом који је изражен кроз раније донете одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији у овој правној ствари, као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 29.08.2012. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора која је означена у тужби је 100.000,00 динара. Поднеском од 21.03.2014. године, тужила је преиначила тужбу, тако што је тражила исплату од укупно 54.200,12 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена,

осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП (у вези члана 13. став 2. и члана 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку - „Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Наиме, иако тужиља тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је накнада штете због мање исплаћене зараде, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 54.200,12 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 467,95 евра.

Имајући у виду да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**